

Fødehjem, henvist til Fællesstyrelsens nærmere Overvejelse, idet man håbede, at D. K. S. snarest mulig vilde tage fat på Planens Realisation.

Det næste Samlingssted (Punkt XVII) fastsattes til Aalborg.

Hermed var Dagsordenen udtømt, men sidste Møde (extra) havde ogsaa strakt sig fra Kl. 7 $\frac{1}{4}$ til henad 10.

Den 10. Juli

var Mødets meget vellykkede Festdag. I helt igennem godt Vejr gennemførtes Programmet. Man mødtes paa Østbanegaarden Kl. 1 og tog derfra med Toget til Skodsborg. Her drak man Kaffe paa Terrassen med den herlige Udsigt.

Vald. Rørdams smukke Sang*) klang ud over Øresund, og derpaa spredtes Selskabet i Smaapartier ind i Skoven og Bøllemosen. I Vedbæk samledes man atter for at tage med Toget til Fuglevad, hvor Grundtvigs Højskole ligger.

Her kom Fru *Bojsen Møller* springende ned ad en stejl Sti og modtog os og førte os ind i sit hyggelige Hjem og Have.

Middagen indtoges i Højskolens Gymnastiksal under den hjerteligste og gemytligste Stemning.

Af de syv Sange aftrykkes nogle Prøver i næste Nummer, da der ikke er Plads i dette.

Talerne begyndte strax, mens man endnu var frygtelig sulten og kun nødig pauserede i Spisningen; og de kom Slag i Slag under hele det lange fornøjelige Maaltid, som først sluttede sent om Aftenen, da Toget bortførte Gæsterne til København.

Lidt om Kvindelighed.

Naar man færdes ude i Livet og som Kvinde vil søge at tilkæmpe sig en selvstændig Stilling i Samfundet, gives der to smaa Ord, som summer en om Ørene ved alle mulige og umulige Lejligheder.

De hedder „kvindelig“ og saa Kontrasten „ukvindelig“.

Og dog, spørger man om en Definition, en klar Redegørelse for, hvad disse to saa meget brugte eller misbrugte Ord virkelig betyder, saa studser de fleste, eller, hvad værre er, de infiltrerer dem selv i Modsigelser, over-

dænger den Spørgende med en Ordstrøm, som oftest med Beretninger af rent subjektiv Art, smaa personlige Oplevelser, og fører Mode, Skik og Brug etc. i Marken, for at bevise, hvad der kun vanskeligt lader sig bevise ad logisk Vej. En tilfredsstillende Løsning faar man saare sjældent, man kunde fristes til at sige „aldrig“, og det ligger i Sagens Natur, at det ikke kan være anderledes, thi tænker man nærmere over det, maa man gøre sig klart, at Ordenes nuværende Brug for en stor Del er udsprunget af Menneskenes, Samfundets Trang til at sætte Grænser for den gensidige Frihed og Udvikling, og at da særlig Kvinderne, det svage Køn, den igennem Aarhundreder underkuede Halvdel af Menneskeheden har maattet finde sig i, at der er blevet paaduttet dem Egenskaber, Karaktermærker i Form af „Naturbestemmelser“, som i Virkeligheden har lidet eller intet med „Natur“ at gøre.

Vi behøver ikke at gaa langt tilbage i Tiden for at finde slaaende Eksempler selv i rent ydre Ting for det ovenfor sagte. De fleste af os kan vel huske at have hørt vore Mødre eller Bedstemødre fortælle, hvorledes det „dengang jeg var ung“ blev anset for ukvindeligt at gøre dette eller hint, f. Eks. løbe paa Skøjter m. m., og hvorledes de selv har været med til at være Banebryder for et eller andet, som nu forekommer os ganske selvfølgeligt; og vi ved allesammen, at der endnu gives baade Mænd og Kvinder, som anser det for i højeste Grad upassende, for noget, som strider imod den „ægte“ Kvindes Natur at tage en Cigar eller Cigaret i Munden og meget mere af samme Slags. Lad os vende os fra det ydre og søge dybere ned til Menneskets Ret til at arbejde. De fleste mener vel nu, at Kvinden har tilkæmpet sig Retten paa dette Omraade, men er man ærlig, maa man indrømme, at vi, selv nu i Begyndelsen af det 20de Aarhundrede, staar Ansigt til Ansigt med et Utal af Lovbestemmelser eller Samfundsvedtægter, som lægger sig hindrende i Vejen for den samme fri Udfoldelse af den kvindelige Natur og Personlighed, som Manden nyder og har nydt i lange Tider.

Ordet „ukvindelig“ eller Fraser saasom „i Strid med Kvindens sande Natur eller Bestemmelse“, bliver anført som Bevis for Mandens formentlige Ret til at lægge Kvinden Vanskeligheder i Vejen for at opnaa den Frihed, han selv ejer.

Hvor kan det dog være, at det er saaledes? Gives der virkelig en fyldestgørende Grund, med hvilken man ad streng logisk Vej kan

*) Se Kv. og Sf. Nr. 1. 1904.